

ת"פ 43882/06/18 - מדינת ישראל נגד ל' א' מ'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 43882-06-18 מדינת ישראל נ' מנו
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ל' א' מ'

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד גב' רעות זוסמן

ב"כ הנאשם עו"ד מר דורון שטרן

הכרעת דין

עניינה של הכרעת הדין בשאלה האם ביצע הנאשם עבירות אלימות, הטרדה ופגיעה בפרטיות, בבת זוגו לשעבר.

1. כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז ארבעה אישומים. על פי הנטען, במועד הרלבנטי היו הנאשם ו-ל' (להלן: **"המתלוננת"**) בני זוג לשעבר, לאחר שבפברואר 2018 נפרדה המתלוננת ממנו בניגוד לרצונו וזאת לאחר מערכת יחסים שנמשכה כשנה. השניים התגוררו איש בבית הוריו והחזיקו בטלפונים ניידים. מספרי הטלפון צוינו בכתב האישום, כמו גם הכתובות הרלבנטיות, כבית הנאשם ובית המתלוננת.

2. עניינו של **האישום הראשון** בכך שביום 6.4.18, בין השעות 11:30 ל- 12:18 או בסמוך לכך, בעקבות חשדו של הנאשם כי המתלוננת מנהלת קשר עם אחר, שלח הוא מן הטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד שלה (להלן **"כ"א מהם, בהתאמה: "הנייד"**) מספר רב של הודעות. באלה כתב דברי איום שונים, לפיהם הוא יתעצבן ויראה לה עד כמה הוא פסיכופט.

עניינו של **האישום השני** בכך שכארבעה חודשים עובר למועד האישום הראשון, בשעת לילה שאינה ידועה, שהו השניים

בבית הנאשם. באותן נסיבות ביקש הנאשם למנוע מן המתלוננת לעזוב את המקום בכך שסירב למסור לידה את הנייד שלה, נעל את הדלת ומשך בה בבגדיה ובידה. עוד אמר כי לא כדאי לה "להתעסק" איתו, כי זה לא יגמר טוב.

עניינו של **האישום השלישי** בכך שכחצי שנה עובר למועד האישום הראשון, בשעת לילה שאינה ידועה, בבית הנאשם, התגלע ריב בין השניים על רקע רצון המתלוננת לעזוב. באותן נסיבות נעל הנאשם את הדלת ונשען עליה עד אשר המתלוננת אמרה כי תעיר את הוריו. בתגובה פתח הנאשם את הדלת והשליך את חפציה מחוץ לביתו. כשפנתה לעזוב אחז בידה וניסה למנוע את עזיבתה. המתלוננת נמלטה לכניסת הבניין עד שאחז בה הנאשם בידה וגרר אותה בחדר המדרגות בחזרה לביתו, בעודה בוכה וצורחת. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת המטומה בידה.

עניינו של **האישום הרביעי** בכך שבמהלך מחציתה הראשונה של שנת 2018, במספר רב של פעמים ובמועדים שונים שאינם ידועים במדויק, היה הנאשם מגיע לבית המתלוננת על אף סירובה לפוגשו, דופק על דלתה בדרישה להיכנס, או משליך אבנים על חלון חדרה להעירה. בכך פגע בפרטיותה.

בהתאם הואשם הנאשם בעבירות איומים, מכוח סעי' 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (**להלן: "החוק"**) והטרדה באמצעות מתקן בזק, מכוח סעי' 30 לחוק התקשורת (בזק ושירותים), התשמ"ב- 1982 (אישום ראשון); איומים ותקיפה סתם- בן זוג, לפי סעי' 192 ו- 382(ב) לחוק (אישום שני); תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעי' 380 לחוק (אישום שלישי) וכן פגיעה בפרטיות- לפי סעי' 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א- 1981.

2. יריעת המחלוקת, תמצית התשתית הראייתית ועיקר העולה הימנה

3. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי השניים היו בני זוג ונפרדו, אך כפר במועד הפרידה ובכך כי היא הייתה בניגוד לרצונו. הנאשם כפר באופן כללי בכל האמור בכתב האישום בטענת "לא היה ולא נברא". באשר לאישום הראשון ציין כי גם המתלוננת וגם אחרים עשו שימוש בנייד שלו.

4. המאשימה נסמכה בראיותיה על עדותה המפלילה של המתלוננת, עדויות בני משפחה וכן מוצגים שהופקו ממכשירה הנייד של המתלוננת המתעדים התכתבויות בין השניים, לשיטתה (**להלן גם: "התיעוד הצילומי"**). עוד נסמכה על עדות בן זוגה לשעבר של המתלוננת, עדויות שוטרים וראיות שהוגשו בהסכמה. ההגנה נסמכה על עדות הנאשם.

5. לשיטת המאשימה, עדות המתלוננת מהימנה. עיקרה בתיאור העובדות המפלילות וביחסו האובססיבי של הנאשם כלפי המתלוננת. התיעוד הצילומי מחזק את מהימנותה. עדויות אביה, אימה ואחיה, אשר לא הפלילו את הנאשם בביצוע עבירות, מחזקות את גרסתה באשר ליחסו האובססיבי של הנאשם אליה.

לשיטת הנאשם, עדות המתלוננת (היא היחידה המפלילה אותו) נעדרת מהימנות. עדויות בני המשפחה מלמדות על הדדיות ומורכבות הקשר הזוגי בין השניים. אין ליתן לתיעוד הצילומי כל משקל ראייתי, בשל פגמים של ממש באופן השגתו כראיה, כמו גם חוסרים ותמיהות באשר לטיבו. בנוסף לכפירה כללית בכל המיוחס לו, טען כי האישום הרביעי בא בגדר סייג זוטי דברים. מכאן כי יש לזכותו מכל המיוחס לו.

יתר פירוט של טיעוני הצדדים יובא בפרק המסקנות, בהתאם להקשר הדברים.

6. התשתית הראייתית מורכבת אם כן **משלשה צברי- ראיות**, בעלי זיקה ביניהם: (א) עדות המתלוננת; (ב) עדויות בני המשפחה ו-(ג) קבילותו ומשקלו של התיעוד הצילומי.

אקדים בפני הקורא את המאחר, ואציין כבר עתה כי מצאתי את עדות המתלוננת אמינה, מהימנה, ועדיפה על עדות הנאשם. ככלל, די בה כשלעצמה כדי להרשיע את הנאשם במיוחס בכלל האישומים (בכפוף לבחינת טענת זוטי דברים מושא האישום הרביעי).

עוד מצאתי את עדויות כל אחד מבני המשפחה כאמינה ומהימנה ביותר. מקל וחומר יש בהן כדי לחזק את הנטען באשר ליחסו האובססיבי של הנאשם כלפיה ובהתאם, לחזק את המסקנה המפלילה.

לאור האמור, הופך הדיון בסוגיית התיעוד הצילומי ככזה אשר כמעט ובא מעבר לנדרש. אם "כמעט" הוספתי, הרי זה הן משום שפטור בלא כלום אי אפשר, והן משום שלו בוססה טענת הנאשם לפיה ההתכתבויות מושא התיעוד הצילומי אינן אותנטיות וכי למתלוננת יד בדבר, היה בכך כדי להפוך במלואה את מסקנתי באשר למהימנותה.

3. הערות לוואי מתבקשות

7. ברקע הדברים ולהשלמת התמונה ראוי להעיר שתיים אלה: האחת- נגד הנאשם הוגש כתב אישום נוסף, במקביל להליך זה, בו הואשם באלימות כלפי אחר, על רקע יחסיו עם המתלוננת. נתון זה הובא לפתחי ע"י הנאשם, בציינו כי המתלוננת מעולם לא הגיעה למשטרה כדי להתלונן נגדו. גרסתה המפלילה באה לעולם, על פי הנטען, כסיפא לחקירתה בהליך האחר, עת נשאלה אם יש לה מה להוסיף. שתיים מבין שלוש הודעות הנאשם שהוגשו כללו התייחסות לאמור (ת/15, ת/16). קיומו של ההליך האחר, שטיבו וקורותיו נעלמים מעיניי, חסר נפקות לעניינינו ומקומו נפקד מהליך הכרעתי את הדין.

האחרת- דנתי בעניינו של הנאשם בשלב מעצרו שלצורך החקירה. בהזדמנות הראשונה בה פגשתי בנאשם בהליך זה, יידעתי את הצדדים כי פניו מוכרות לי. לאחר שמחד הנאשם הבהיר כי דנתי בעניינו ולאחר שמנגד הבהרתי כי קורות אותו הליך אינם זכורים לי, אישרו הצדדים כי אין מניעה לדידם מיישובי בדין בהליך זה (פ' ישיבת יום 8.1.19).

מכאן לגופם של דברים, ותחילה לעדות המתלוננת.

4. ראיות הצדדים

4.1 עדות המתלוננת

8. בעת עדותה (פ' עמ' 7 ואילך) הייתה המתלוננת חיילת כבת 19.5. לדבריה היא והנאשם, הגדול ממנה בכשנתיים, מכירים מעת שהייתה כבת 13.5. הם היו ב"זוגיות" מגיל 16.5 לערך, שנמשכה כשנה וחצי. כל העת התגוררו איש בבית הוריו.

באשר ליחסו האובססיבי של הנאשם אליה, המתלוננת העידה כי הקשר התבטא מתחילתו ב"המון אובססיות" מצד הנאשם ("כל דבר מוקצן"), שנמשכה גם לאחר פרידתם. יחס זה תואר על ידי ארוכות, בציינה אירועים שונים ובהבהירה כי היא אינה זוכרת במדויק את סדר השתלשלותם. בין היתר העידה, כי הנאשם ביקש להרחיקה מחברותיה; נהג להביכה בפני אחרים בשל דרישותיו, למשל שלא תשתה (במשתמע- אלכוהול) בעת בילוי חברתי במועדון ו"לא הרשה" לה לרדת מרכב בו שהו גם אחרים במהלך מריבתם. כשהייתה כבת 16 מנע ממנה בניגוד לרצונה לעלות למונית, בכך שאיים על הנהג שלא יסיעה. טיב האיום לא זכור לה, אך זכור לה כי היא החלה לרוץ ולהתחבא מן הנאשם, תוך שהוא הולך אחריה ומושך אותה. במקרה אחר עקב בנסיעה אחריה כשהיא ברכב עם חברות ("הוא רצה להראות לי שהוא תמיד שם ואין לי לאן ללכת"). במקרה מסוים הגיע אחריה לבר, שם ישבה לשוחח עם חברתה, התיישב עימן בניגוד לרצונה, ובכך אילץ אותה לעזוב את המקום ("את פשוט מוותרת והולכת"). לדבריה, הנאשם אסר עליה לשוב לעבודה בצהרון בו עבדה כשנה, בשל נוכחותו במקום של אדם עימו הייתה בקשר בעבר, באמרו כי תהיה "מחוקה" אם תעשה כן. עם זאת היא שבה לאותה עבודה לאחר הוצאת צו הרחקה מן הנאשם.

9. המתלוננת העידה עוד, כי הנאשם לא קיבל את רצונה להיפרד ואמר "שמבחינתו אנחנו ביחד". הוא נהג לשהות שעות רבות מתחת לביתה, לעיתים מבוקר עד לילה, ולעיתים ישן על ספסל סמוך. רכבו חנה רבות ליד ביתה ("הוא לא עבד, לא בצבא. כל הזמן היה בבית מתחת לבית שלי"). לעיתים היה אומר שהגיע לחבר הגר בסמוך לביתה "אבל זה היה ברור שלא", משום שבפועל שהה כאמור בחוץ, סמוך לביתה. במקרה מסוים עמד ליד ביתה וצעק כי היא "חסרת כבוד", "ילדה מגעילה" וחסרת בושה. לשווא ביקשה ממנו "שקט ופרטיות", אך "(ו)זה משהו שלא קיים מבחינתו. אם אני חוזרת הביתה הוא לא נותן לי להיכנס עד שהוא מקבל מה שהוא רוצה". עוד תיארה זריקת אבנים לעבר חלון חדרה במספר הזדמנויות (על כך להלן- וראו ת/1 בו סימנה היכן נהג לשהות ו- 1/נ).

10. באחת מן הפעמים שלאחר פרידתם, הגיע הנאשם לביתה בשעה 2:00 לפנות בוקר לערך, כשהוא שיכור. בשל מצבו בחרה המתלוננת להכניסו לביתה ואיפשרה לו לישון במיטה. באותן נסיבות הנאשם צרח עליה משום שסירבה כי יישן במיטתה. עקב כך הוריה התעוררו משנתם. הנאשם המשיך לצעוק גם מחוץ לביתם וזרק על אימה שמיכה שזו הביאה לו. לדברי המתלוננת היא לא ידעה כיצד להתמודד עם מצב זה והתקשרה להוריו, שהגיעו לקחתו.

11. המתלוננת העידה כי היא נהגה לפעול כפי רצון הנאשם משום שחשה כי אין לה ברירה. הנאשם היה "עקשן" ו"הכל היה באיומים". היא העדיפה מראש לוותר על רצונה. כך למשל, וויתרה על העבודה בצהרון, "כדי שזה לא יגיע למצבים יותר חמורים", שכן ידעה "שזה לא יעבור בשתיקה, שאם אני אעבוד יהיו בעיות עם הבחור, הוא ידבר איתו. תמיד הוא היה עובר מעבר לגבולות שלא צריך להגיע אליהם. להיכנס לי לעבודה ולדבר עם האנשים שאני עובדת איתם זה היה יכול להגיע לשם. תמיד ידעתי".

עוד ציינה: "אני מרגישה שאין לי דעה, אני לא בן אדם בפני עצמו, מרגישה שתמיד יש מאחורי בן אדם כמו סניגור

שמחליט בשבילי, מדבר בשבילי, עושה בשבילי, אני לא יכולה לעשות שום דבר על דעת עצמי. תמיד יש את העניין של השליטה. תמיד רוצה לשלוט, השליטה תמיד בידיים שלו" (פ' עמ' 10, שו' 27).

12. בעת שהיו בני זוג, המתלוננת לא סיפרה על אלימות כלפיה, ולא התלוננה במשטרה, לדבריה משום שרצתה להמשיך בקשר. היא האמינה להבטחות הנאשם כי הוא ישפר את דרכיו. בנוסף היא חששה לספר להוריה ("ידעתי שברגע שאספר הקשר לא יהיה... בכל זאת הנאשם היה בא איתנו לאירועים... לא רציתי שההורים שלי יסתכלו עליו ככה").

13. מקרה האלימות בו תקף אדם "שלא קשור לזה ולא עשה דבר" גרם לה להבין סופית כי היא כבר לא מעוניינת בכל קשר עם הנאשם. היא הגיעה לתחנת המשטרה בשל אותו אירוע, בו הנאשם תקף לדבריה חבר של בחור שיצאה איתו, בשם ליעד- תקיפה שלא הייתה מתרחשת אלמלא יצאה עם ליעד ("הוא אובססיבי, רוצה כל הזמן להיות בשליטה. בגלל זה זה קרה"). בעצת החוקרת פנתה לבית המשפט שנתן צו הרחקה נגד הנאשם.

14. **באשר לאישום הראשון**- המתלוננת העידה (עמ' 19-14) כי במשך התקופה הרלבנטית הנאשם עקב אחר התכתבויותיה עם אחרים ב"ווטסאפ" ובאינסגרם ואף מחק הודעות ממכשירה הנייד. מכרה בשם ד' הגיעה לביתה ויידעה אותה בכך, ואף הראתה לה כיצד הדבר נעשה טכנית, ע"י סריקת קובץ "WEB", אשר הקנה לו שליטה על הטלפון שלה (ההגנה לא חלקה על כך שמס' הנייד המופיע בכתב האישום כשייך לנאשם אכן שלו- עמ' 19 שו' 11). המתלוננת לא הייתה יכולה לחסום את הנאשם ב"ווטסאפ" והוא אף אמר לה כי היא אינה יכולה, משום שהוא "עשה משהו". באופן חוזר ונשנה הודעות מסוימות שהיה שולח נמחקו מאוחר יותר, כך למשל לאחר שאיים לפגוע בה ובבני משפחתה אגב מריבה בעת שאימה הייתה באילת.

15. באמצעות מעקב אחר התכתבויותיה, בעודם פרודים, הנאשם למד כי המתלוננת בקשר עם חברה לשעבר, בשם ל"מ, לאחר שהלה שלח לה הודעה. כשחזרה ממסיבה לפנות בוקר, הנאשם המתין מתחת לביתה. לאחר שעלתה לביתה שלח לה הודעות קוליות בווטסאפ בהן צרח כי הוא יודע הכל- קרי, על כך שהיא בקשר עם ל"מ, איתו היא דיברה. המתלוננת שמעה מבעד לחלון ביתה את צעקות הנאשם, בעודו מקליט כאמור. בין היתר אמר כי היא תצטער על כך ותשלם על מה שהיא עושה. לדבריה, בד בבד, ל"מ שלח לה הודעות לפיהן הנאשם דיבר איתו טלפונית ואיים להכותו ולשבור את רגלו, וכי עליו לרדת לפגשו כשיגיע לביתו.

16. למחרת היום, החל מן השעה 11:34, שלח הנאשם הודעות למתלוננת, כעולה מ- ת/2- ת/4. התוכן שנכתב שם על ידה מופיע בירוק, ואילו התוכן שנכתב ע"י הנאשם מופיע בלבן. תוכן האיום מושא האישום (יראה לה שהוא פסיכופט וכו') מופיע בטקסט שבת/3 (החל מן התמונה שמשמאל), עבור בת/2 (שמאל) והמשך בת/3 (ימין). ההודעות הקוליות עליהן העידה- נמחקו. לדבריה, התוכן המופיע בת/2- ת/4 הוא צילומי מסך שעשתה ושלחה כתמונות לחברה שלה, אותה שיתפה בקורותיה. הצילום המופיע בת/2 מימין ובו הכיתוב "פעיל כרגע" מלמד כי אדם אחר מצוי "על" הנייד שלה. הכינוי "אהובתי" המופיע שם הוא כינויה של אימה, ע"י אביה. מדובר בצילום מסך שנשלח ע"י אביה לאביו של הנאשם (המתלוננת הציגה האמור באמצעות הנייד שלה, בפניי).

17. **באשר לאישומים 2 ו-3** - המתלוננת העידה לעניין אישומים אלה (עמ' 23-19) באופן שבו תיאורה את שאירע בהם שונה מנוסח כתב האישום. העדה ציינה כי מדובר בשני אירועים נפרדים, אשר אירעו בבית הנאשם, בשעת לילה.

את האירוע מושא האישום השני כינתה "אירוע הסוודר", שכן זכור לה כי לבשה אותו באותן נסיבות. האירוע אירע סמוך לשעה 3:30 לפנות בוקר, כחצי שנה עובר לאישום הראשון. לדבריה, הנאשם ביקש למנוע ממנה לעזוב, נעל את דלת החדר, אחז בזרועה ומשך אותה כדי שלא תצא. בנוסף לקח את הנייד שלה. עוד ציינה כי היא דחפה את הנאשם בתגובה למעשיו וכי השניים זרקו דברים אחד על השנייה, לרצפה ולמיטה. במהלך המריבה מנע הנאשם ממנה להתקשר לאימה, לצאת או להסתגר באמבטיה. משכך היא ישבה על הרצפה ובכתה כשהיא מתוסכלת. בשלב זה אמר לה הנאשם "תתמודדי" ואחז בזרועה. כתוצאה מכך, נגרם למתלוננת סימן כחול בזרוע ימין מעל למרפק, המתועד בתמונה שבת/5 כצילום צבעוני (ובת/10, בשחור-לבן). המתלוננת ביקשה מאימה שתבוא לקחתה מביתו וכך היה. לאחר הגעתה לביתה שלחה לנאשם בשעה 5:04 את התמונה כתוכחה על מעשיו. הכיתוב הירוק בת/5 הוא דברי המתלוננת והלבן-דברי הנאשם. לדבריה, כיתוב מסוים שהיה לפני התמונה ולאחריה נמחק. זכור לה כי תגובת הנאשם הייתה שהוא לא שם לב ולא חשב שגרם לה לסימן, שכן הוא לא משך חזק את ידה.

בניגוד למצוין בכתב האישום, המתלוננת לא העידה כי הנאשם איים עליה באירוע הנ"ל.

18. **באשר לאירוע מושא האישום השלישי**, המתלוננת העידה כי לא זכור לה מתי הוא אירע. מדובר במקרה בו הנאשם ביקש למנוע את עזיבתה בכך שחסם את הדלת ולאחר מכן זרק החוצה את חפציה מן הבית. כשיצאה כדי לאוספם, סחב אותה הנאשם כשהיא על מדרגות הבית, לתוכו, תוך שהרימה מבית השחי. לא זכור לה כי היא נחבלה באותו אירוע. לא זכור לה כיצד האירוע הסתיים ("אני לא רוצה להגיד מה שאני לא זוכרת" - עמ' 23 שו' 23). בשלב מסוים היא לקחה את הנייד שלה ועזבה.

19. **אגב חקירתה הראשית**, לאחר שהשיבה כי דברים עליהם נשאלה אינם זכורים לה, רוענן זכרונה של העדה. לאחר האמור הבהירה כי האמור בהודעתה במשטרה אינו מדויק (עמ' 21 שו' 13). העדה העידה לסירוגין על אודות שני האישומים תוך שזכרונה רוענן לא אחת. לדבריה, הרשום בהודעתה בכל הנוגע לאישומים 2 ו-3 אינו נכון, שכן ככל הנראה מחמת אי הבנה החוקרת (-במשתמע) בלבלה בין האירועים (עמ' 23, שו' 14). הנכון הוא האמור בעדותה.

[על רקע האמור ביקשה המאשימה לשנות מסע' האישום כמבואר בהמשך].

20. **באשר לאישום הרביעי** - המתלוננת העידה כי במהלך התקופה בה היו השניים פרודים, בעת שהיה עוקב אחריה ומחכה מתחת לביתה, הוא זרק אבנים לעבר חלון חדרה (עמ' 9 שו' 24). לא מדובר באבנים גדולות והדבר נעשה שלא על מנת לגרום נזק כי אם כדי לקרוא לה. הדבר קרה לפחות שלש פעמים. דברים אלה מסרה תוך שסיפרה כי "המון סטואציות הייתי מכבה את הנייד, "שמה מצב טיסה ורוצה שקט. זה כאילו מתסכל לעמוד במצב כזה שאין עם מי לדבר. אני מדברת עם בן אדם וזה נכנס מפה ויוצא מפה" (עמ' 10 שו' 23).

21. **בחקירתה הנגדית**, (עמ' 23 ואילך) עמדה המתלוננת על גרסתה, בכל הנוגע ליחסו האובססיבי של הנאשם כלפיה ובאשר לאופן בו תיארה את האירועים מושא האישומים. המתלוננת העידה בין היתר, כי גם אלמלא אירוע האלימות מושא ההליך המקביל היה מנוי וגמור עימה להפסיק את קשר הזוגיות עם הנאשם. העדה שללה את הטענה לפיה היא "סובלת" מרגישות יתר, ואישרה באי רצון כי טופלה פסיכולוגית. לדבריה היא ראתה במו עיניה הודעות נמחקות, וצינה כי לא ניתן לצלם הודעת קוליות וכי היא צילמה את שהספיקה לצלם עובר למחיקה. לדבריה, היא לא ראתה בנאשם אדם אלים ובמעשיו משום אלימות, עד לשיחתה עם החוקרת. חברתה ד' מסרה עדות במשטרה באשר לפריצה לנייד. המתלוננת אישרה כי הקשר התאפיין במריבות רבות והבהירה כי שהותו המתמשכת של הנאשם בקרבת ביתה פגעה בפרטיותה והטרידה אותה (עמ' 33, שו' 11). לדבריה היא לא חששה כי הנאשם יפגע בה, אך חששה כי יפגע באחרים, כשם שעשה ואף איים על ידיד שלה בשם ט' (שם, שו' 28).

22. המתלוננת שללה את הטענה לפיה היא נהגה באובססיות כלפי הנאשם. בהתייחס לאישום הראשון הבהירה כי "מ פנה אליה בשאלה מדוע היא חוסמת אותו כל הזמן מבלי שעשתה זאת (עמ' 34, שו' 24) וכי היא משוכנעת שהנאשם הוא שעשה זאת, שכן באותו יום כל שיחותיה באינסגרם נעלמו. את צילומי המסך שלחה להוריה ולחברה (עמ' 36). המתלוננת אישרה כי היא השתמשה לעיתים בנייד של הנאשם, אך עשתה זאת רק בידיעה ובהסכמה (עמ' 38, שו' 26). באשר לאישום הרביעי צינה, כי היא ראתה במו עיניה את הנאשם זורק אבנים (עמ' 39, שו' 20). היא שבה ועמדה על גרסתה באשר לאישום השלישי (עמ' 39-42) ולאי ההבנה שחלה באשר לו ולאישום השני. עוד שללה את הטענה המשתמעת לפיה תיעוד הסימן הכחול מושא האישום השני (ת/5) לא אירע במהלכו וכי היא מפלילה לשווא את הנאשם (עמ' 43, שו' 29).

4.2 תמצית עדות האם

23. אם המתלוננת העידה (עמ' 71) כי בתחילת הקשר הנאשם היה כבן בית בביתה, אך עם הזמן היא הבחינה כי יחסו לביתה הופך לאובססיבי. הנאשם מיאן ללכת כשהתבקש ו"הציף בטלפונים" כשביתה לא רצתה לדבר עימו. העדה שוחחה עם הנאשם מספר פעמים באשר לכך אך התבקשה על ידו שלא להתערב. המתלוננת "הביעה הרבה חשש, התחילה לבכות, להיות רגישה לקשר" והראתה שיחות ואיומים בטלפון. העדה ראתה הודעות לרבות זו שבה כינה עצמו "**פסיכופט**". מספר פעמים, לפחות אחת לשבוע בשעות הלילה, ביתה התקשרה על מנת שתבוא לאוספה מביתו לאחר שרבו והוא הותירה מחוץ לביתו. כשהעדה התעמתה עימו באשר לכך, השיב לה כי זו בעיה שלה (של המתלוננת). במקרה מסוים הגיע הנאשם ב- 1:00 או 2:00 לפנות בוקר לביתם כשהוא שיכור, בוכה וצועק. באותו אירוע ביקשה ליתן לו שמיכה. בהמשך שמעה מביתה כי הוא זרק אבנים על החלון.

24. עוד העידה האם, כי בעת שהייתה באילת היא קיימה עם הנאשם שיחה בת כ- 50 דקות בה ביקשה כי יעזוב את ביתה, שהייתה נתונה בחרדה ואמרה לה כי היא לא יודעת מה לעשות. לדבריה המתלוננת חוששת גם כיום וסוגרת דלת עם סוגר. במספר פעמים נכנס הנאשם לביתם דרך הגדר, כשם שנכנס לחדרה של ביתה בלי שזו תסכים. הנאשם היה מחכה כל היום בחניה ולכן כונה ע"י בני המשפחה "המחכה". הנאשם נהג לומר כי הוא מחכה לחברו הגר בשכנות. כך היה כשגרה. בצר להם, העדה שוחחה עם אם הנאשם, ואבי המתלוננת שוחח עם אביו בבית קפה. המתלוננת שיתפה אותה כל הזמן בתחושותיה, הרבתה לבכות וחששה מאוד. עם זאת היא לא הבחינה באלימות ולא שמעה מביתה על אלימות.

בחקירתה הנגדית העדה לא שינתה מגרסתה. עם זאת הוסיפה כי לבד מן המקרה בו הבחינה בכך בעצמה, שמעה מביתה על מקרה נוסף בו הנאשם הגיע שיכור לביתם.

4.3 תמצית עדות האב

25. אבי המתלוננת העיד (עמ' 76) כי הקשר הזוגי בין השניים התחיל טוב אך מהר הפך לכזה שכלל מריבות ופרידות חוזרות ונשנות. הנאשם הרבה לשבת ולחכות מחוץ לביתם ו"אף פעם לא קיבל את הפרידות". עוד העיד על אירוע בו הגיע הנאשם שיכור לביתם בשעת לילה וצעק וכי רעייתו הוציאה לו שמיכה החוצה בשל הקור. לדבריו, ביתו מנעה ממנו ומרעייתו להתערב, וכי כך היה גם במקרה ספציפי בו העד חזה בנאשם כשסירב לעזוב את ביתם על אף בקשות ביתו ומנע ממנה ברגלו מלסגור את הדלת. לאור המצב נפגש בבית קפה עם אבי הנאשם. ביתו התלוננה כי נכנסים לה לנייד, בודקים לה הודעות וחוסמים את חבריה. לדבריו הוא הציג לחוקר משטרה צילום המלמד על השתלטות על הנייד. דבר מגרסתו לא השתנה בחקירתו הנגדית.

4.4 תמצית עדות האח

26. אח המתלוננת העיד (עמ' 80) כי הוא מבוגר ממנה (כבן 27 בעת העדות). בתקופה בה גר בבית הוריו (כאחותו), היה עד לכך כי הקשר בין השניים התאפיין במריבות על בסיס יומי וכי פעמים רבות אחותו דרשה מן הנאשם לעזוב, אך הוא סירב. הנאשם, שהיה כבן בית בביתם, היה אובססיבי כלפי המתלוננת והעד אף שוחח עם הנאשם על כך ש"קשה מאד" לו "לשחרר". במקרה מסוים המתלוננת התקשרה וסיפרה לעד כי הנאשם זורק אבנים לעבר הבית בדרישה להיכנס אך היא מסרבת. בתגובה העד הגיע למקום ומצא את הנאשם מחוץ לבית. רק בשל אהבתה של אחותו לנאשם הוא נמנע מלהתקשר למשטרה.

בחקירתו הנגדית שלל העד את הטענה לפיה הוא מקצין בתיאוריו. העד אישר כי הוא לא הבחין באלימות של הנאשם כלפי אחותו. הוא שלל את הטענה לפיה אמר לנאשם כי הוא לא מבין כיצד הוא נשאר עם אחותו, כשם ששלל את ניסיון הסניגור לצייר תמונת מצב של הדדיות בתרומתה לעימותים. העד חש כי אחותו מסובכת בכל הנוגע לקשר עם הנאשם אך בד בבד חש כי היא בשליטה משום נחרצותה שלא לערב גורמים אחרים.

4.5 תמצית עדותו של ל"מ

27. ל"מ העיד (עמ' 46 ואילך) כי בעבר היה לו קשר רומנטי עם המתלוננת. כשנה וחצי עובר לעדותו (- קרי, באפריל 2018 לערך), ביום שישי, הוא שלח למתלוננת הודעה באינסטגרם לאחר שפגש אותה במסיבה באותו יום ולאחר שהבין שהיא פרודה מהנאשם. בסמוך לשעה 5:00 לפנות בוקר הנאשם התקשר אליו ב"רגע של עצבים" וביקש כי יצא מביתו על מנת לפגוש אותו. הנאשם היה "טיפה עצבני". לאחר רענון זיכרון העד השיב כי מסר במשטרה שהעד אמר לו "אני בא לזיין אותך". עם זאת הוסיף, כי הוא לא חושב שזה היה בהקשר של איום, אחרת לא היה יורד למטה לפגוש. מדברי הנאשם העד הבין כי הוא והמתלוננת עדיין יחד והנאשם ציין כי "הבנתי שדיברתם". העד ירד לרחוב אך הנאשם לא הגיע ומסר טלפונית כי הוא מתכוון לדבר עם המתלוננת.

28. ל"מ המשיך והעיד כי למחרת היום, בשבת, הוא בילה עם המתלוננת. כשהחזירה לביתה ברכבו, היא הבחינה לדבריה בנאשם בקרבת ביתה וביקשה מל"מ להמשיך ולנסוע מן המקום כדי לא לפגשו. לדבריו הוא ראה את רכב הנאשם אך לא זיהה את הנאשם עצמו. לאחר רענון זיכרון העד אישר כי הוא הבחין ברכב כמו זה של הנאשם הנוסע אחריו, התקשר לנאשם לשאול מה קרה והנאשם אמר כי הוא ביקש לדעת אם המתלוננת איתו.

4.6 תמצית עדויות השוטרים

29. **החוקר מוספי** העיד (עמ' 53) כי הוא שגבה את הודעות המתלוננת ואביה. כתב היד שמופיע על גבי ת/2 הוא שלו. הכיתוב לפיו מדובר בהודעות שנשלחו ביום 6.4.18 בשעה 5:00 נרשם או על סמך מידע שהיה בטלפון או מפי המתלוננת. עוד זכור לו כי הצילום ת/4 מימין נמסר ע"י האב. בחקירתו הנגדית אישר כי מדובר בצילומי מסך וכי אין הוא יכול לשלול את האפשרות כי מדובר בהודעות "מפוברקות".

30. **החוקר הלוי** העיד (עמ' 56) כי הוא חוקר זירה טכנולוגית- חוקר מחשב מיומן אשר בדק את הנייד של המתלוננת וכתב בהתאם את דו"ח הפעולה ת/12. החוקר העיד כי הדו"ח ת/13 הופק מאותו נייד וכי אסופת הנתונים ת/14 כוללת את ההתכתבויות בין המתלוננת לנאשם. בחקירתו הנגדית אישר כי לאחר פריקת המכשיר הוא לא ביצע סריקה כדי לבדוק האם נמחקו הודעות.

31. **החוקרת בן ציון** העידה (עמ' 60) כי היא חוקרת אלמ"ב אשר ניהלה את החקירה בתיק וכן גבתה בין היתר את עדות המתלוננת. העדה אישרה כי המתלוננת הציגה התכתבויות בינה ולבין הנאשם וכי היא תיעדה זאת וצירפה לתיק כת/8 ו- ת/10. בחקירתה הנגדית ציינה כי לא זכור לה האם מדובר בצילומי מסך. להבנתה, חוקר מחשב מיומן עשה את כל הנדרש כדי לבחון את האפשרות שמא הנאשם לא שלח את ההודעות הנטענות. בחקירתה החוזרת ציינה באשר לת/5- ת/11 כי כשצוינו מועדי משלוח הודעות הדבר אומת על ידה.

4.7 ראיות טכנולוגיות ותיעוד צילומי

32. בתום חקירת המתלוננת במשטרה, היא נתנה הסכמתה לחיפוש בטלפון הנייד שלה, אשר הועבר לבדיקה והופקו ממנו תוצרים (ת/18, ת/21, ת/12- ת/14, דיסק- ת/20).

הדיסק ת/20 כולל לשיטת המאשימה, בין היתר העתק שיחות "ווצאפ", בין המתלוננת לנאשם. בין היתר, מצויה בו שיחה המסומנת כצ'אט 89, אשר נערכה על פי הנתען בין השניים, ביום 23.1.18, החל מן השעה 22:40:23.

בשיחה זו (עמ' 1 ואילך) כותבת המתלוננת לנאשם "אתה בתוך הטלפון שלי...אתה מחקת את השיחה ביננו" והנאשם משיב: "כן". בתגובה ממשיכה המתלוננת וכותבת: "אתה מחקת לי את השיחה עם אמא שלי". כשהשיב: "לא" כתבה בשנית: "אתה בתוך הטלפון שלי" ועל כך הוא משיב: "מחקתי את שלנו". כששבה וכתבה כי הוא מחק גם שיחה עם אימה, הוסיפה "אני הולכת למשטרה" וכן: "אתה תשלם על זה". בהמשך ציינה כי אם הוא מוחק שיחות אצלו זה לא אמור להימחק אצלה. עוד בהמשך, שבה וכתבה "מחקת לי שיחות" ועל כך השיב: "שיחה איתך". באותה שיחה כינתה המתלוננת את הנאשם "חולה נפש", "משוגע", "שקרן" ועוד, הכל בהקשר לטענתה כי שיחותיה נמחקו. לאחר האמור

כתב "נכון" ו"מותר לי", בתגובה להאשמות חוזרות מצידה על כך שמחק שיחה/שיחות. בהמשך כתב הנאשם כי לא מחק דבר. עוד באותה שיחה, כתבה לו המתלוננת: "...תלמד לא לעמוד פה מחוץ לבית שלי".

4.8 עדות הנאשם והודעותיו במשטרה

33. בעדותו הראשית (עמ' 89), הכחיש הנאשם כל דבר עבירה. הקשר בין השניים התאפיין במריבות אך הוא מעולם לא היה אובססיבי כלפי המתלוננת ולא שלח את ההודעות עליהן העידה. כשנשאל מדוע שהמתלוננת תגיד דברים אלה השיב "לא יודע". הנאשם הכחיש כי זרק אי פעם אבנים. לדבריו היו מקרים בהם חיכה למתלוננת מחוץ לביתה אך זה היה בגדר הסביר ובהתאם לצורך. עוד ציין כי חברו גר בקרבה לביתה ולפעמים הגיע לביתו. עוד הכחיש מכל וכל את האמור באישומים 2 ו-3 כמו גם כל אלימות כלפיה.

34. בחקירתו הנגדית עמד על גרסתו והכחשותיו. בין היתר הכחיש כי מנע מן המתלוננת לשתות אלכוהול. באשר לעבודה בצהרון אישר כי אימו של בחור עימו יצאה בעבר הציעה לה עבודה בצהרון והוא הסביר למתלוננת כי לדעתו זה לא "מתאים" שתעבוד שם. לא זכור לו אירוע בו הופיע שיכור בבית המתלוננת, או כי ביקש מנהג מונית שלא להסיעה. הנאשם אישר כי הוא נהג לשבת בספסל המסומן בת/1 כשהמתין מחוץ לבית המתלוננת וכי היה מקרה אחד בו אימה הגיעה לקחתה לאחר מריבה ביניהם. הנאשם הכחיש כי לקח את הנייד של המתלוננת.

באשר לל"מ, הנאשם אישר כי שוחח טלפונית עימו וכי העניין "נפתר". כשנשאל מה נפתר השיב כי ל"מ הבין שכחבר שלו, הנאשם מצפה ממנו שלא יצא עם ה"אקסית" שלו, קרי המתלוננת. יתכן שבאותה שיחה היו קללות (עמ' 95, שו' 27). הנאשם עומת עם אמירות שונות המופיעות ב"צ'אטים" שבת/20, לרבות האמור בצ'אט 89 בו הודה לכאורה במחיקת שיחה, אך שב והשיב כי נגעו לו בטלפון, שהיה תמיד "פתוח" בידי המתלוננת (עמ' 96, שו' 4 ואילך).

35. הנאשם מסר במשטרה שלש הודעות מושא חקירתו באזהרה, בגין תיק זה והתיק המקביל גם יחד (ת/15- ת/17). ככלל, הנאשם הכחיש בהן ביצוע עבירות. עם זאת, בהודעתו הראשונה מסר בין היתר כי באירוע מושא ההליך האחר (- אין חולק כי הדבר היה לאחר פרידתם) קיבל "שוק" כשראה את המתלוננת עם אחר, ואמר לה "שאין לה כבוד" ובצינו בפני החוקר "אני אגיד את זה עוד 20 פעם, היא שרמוטה" (ת/15 שו' 28, 30). בהודעתו השנייה סיפר מיוזמתו כי אביה של המתלוננת ואחיה כינו אותו "מחייכה" ו"מחכה" משום שנהג לחכות רבות למתלוננת "בגלל שלוקח לה כל פעם שעה לרדת" (ת/16, שו' 55-56). בהודעתו השלישית טען כי המתלוננת מעלילה עליו בשל רצונה להוציא נגדו צו הרחקה, בלחץ הוריה (ת/17 שו' 45-49).

5. דיון והכרעה

36. לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים ובחנתי בקפידה את כלל הראיות, באתי לכלל מסקנה לפיה המאשימה הוכיחה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, הגם שאת חלקן ביצע שלא כמתואר בכתב האישום, אלא כנטען בסיכומי המאשימה.

37. **כהערות כלליות אציין:** בהעדר מחלוקת על כי הוכחת העובדות הנטענות ע"י המאשימה משמעה התגבשות העבירות מושא האישומים, אמנע מלעמוד על יסודותיהן.

כפי מצוות סע' 53 לפקודת הראיות בחנתי במידת הזהירות הנדרשת את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת, על פי מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות (להרחבה באשר לאופן הערכת ראיות ראו ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.08). בקביעת הממצאים נתתי את דעתי גם להיות עדותה של המתלוננת עדות יחידה בכל הנוגע לביצוע עבירות האלימות.

להלן אתייחס אך לאותן ראיות הדרושות לשם הנמקת מסקנותיי ועם זאת יובהר כי אף ראיה לא נעלמה מעיניי.

כידוע, קריאת הפרוטוקול מרעננת את זכרון השופט ביחס לעדויות ששמע "ואל האותיות היבשות מצטרפים המראות והקולות" [קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים" **הפרקליט לה** 411, 407 (תשמ"ד)]. בשל אילוצים שונים, לרבות רעת הקורונה, שמיעת הראיות נמשכה עת ארוכה (עדות המתלוננת נשמעה עוד באפריל 2019). לא היה בכך כדי לפגוע בזכרוני (גם בסיוע תרשומות פנימיות) וביכולת הערכתי את העדויות.

5.1 קביעת ממצאי עובדה ומהימנות (במנותק מבחינת סוגיית התיעוד הצילומי)

38. **עדות המתלוננת-** ראש וראשון, מצאתי להעדיף באופן ברור את עדותה של המתלוננת לפניי, כאמינה ומהימנה, על קרביה וכרעה, על פני עדות הנאשם. בהינתן חשיבותה המכרעת של עדותה, בחנתי בקפידה רבה את המתלוננת במהלכה. התרשמתי מן המתלוננת כצעירה אינטליגנטית, רהוטה ומהירת מחשבה. המתלוננת הרבתה ליצור קשר עין. תשובותיה היו ככלל מדודות וענייניות. הופעתה והתנהלותה שידרו מתינות, אם כי זו נפגמה מעט בחקירתה הנגדית, שהייתה ארוכה ומתישה למדי. היא התקשתה לעיתים להמתין לסוף שאלות הסניגור בבואה להשיב, אך לא מצאתי אלא כי הדבר אירע משום שהיא דיברה מדם ליבה, ובכך סממן נוסף לאמינותה.

39. אני מקבל לחלוטין את עדות המתלוננת כמהימנה הן באשר לאובססיביות בה נהג כלפיה הנאשם והן באשר לביצועו את העבירות המיוחסות לו. סוגיית יחסו האובססיבי תפסה נפח לא מבוטל בעדותה. ניכר היטב כי עבור המתלוננת, אותו יחס מתמשך והשפעתו על חייה באותה עת, היה משמעותי יותר מן האירועים הנקודתיים שבגינם הוא מואשם. בכל הנוגע לאותו יחס, עדויות בני המשפחה מחזקות את גרסתה הרבה מעבר לנדרש לשם קביעת ממצאי עובדה.

40. לא מצאתי כל תימוכין לאפשרות לפיה המתלוננת ביקשה להפליל לשווא את הנאשם. יוזכר כי לשיטת הנאשם עצמו, היא לא הגיעה למשטרה כדי להתלונן על מעשיו- נתון המחזק את מסקנתי. עוד הוא מתיישב עם דברי

המתלוננת לפיהן עד לשיחתה עם החוקרת, היא לא תפסה את הנאשם כאלים ואת מעשיו כאלימים. נתון אחרון זה, כשלעצמו, מתיישב עם עדויות בני משפחתה לפיהן המתלוננת סברה כי למרות הכל המצב נתון לשליטתה והתנגדה בהתאם לכל מעורבות (המתלוננת העידה כאמור כי לא חששה לעצמה מפני הנאשם).

41. הסבר המתלוננת לפיה היא נמנעה מלספר באשר לאלימות כלפיה, משום שרצתה להמשיך בקשר וחששה להחמיר את תדמית הנאשם בעיני הוריה, הגיוני, אמין ומלמד אף הוא על העדר כוונה להפללת שווא. אני מוצא לדחות את טענת ההגנה לפיה המתלוננת הגזימה והקצינה בשל היות התיק האחר בגדר טריגר לכך. ניכר היה במתלוננת כי עדותה נעדרה הקצנה. כך למשל הקפידה להשיב: "אני לא רוצה להגיד מה שאני לא זוכרת" - עמ' 23 שו' 23, כשם שהקפידה לציין לא אחת כי הנאשם השליך אבנים לחלונה, אך הם היו קטנות ושלא למטרת נזק, אלא כדי להביאה אליו (אישום 4).

42. זולת טיעון בעלמא, הנאשם לא הצביע על קיומו של מניע כלשהו להפללת שווא, וממילא לא הוכיחו (יוזכר כי התייחסותו היחידה של הנאשם לסוגיה זו הסתכמה באמירה "לא יודע", כשנשאל מדוע תאמר המתלוננת את שאמרה - עמ' 89, שו' 25).

43. הוא הדין בכל הנוגע לתיאוריה את אירועי האישומים 2 ו- 3 בעדותה. לו ביקשה להפיל לשווא את הנאשם, כשיטתו, לא ברור מה לה לדייק ולעמוד על דבריה, ומה לה כי תקל דווקא עם הנאשם ותימנע מלהעיד על דבר האיום שהופיע באישום 2 (ואשר המאשימה ביקשה בהתאם להימנע מלהרשיעו בו). טענת הנאשם לפיה המתלוננת סתרה עצמה פעם אחר פעם באשר לאישומים אלה מנוגדת קוטבית למציאות. היפוכו של דבר הוא הנכון.

עוד טען הנאשם, כי התביעה יצרה "מישמש" לא ברור בין האישומים. מדובר בטענה ריקה מכל תוכן. ברי כי כתב האישום נוסח על פי דברי המתלוננת בחקירתה (הודעתה או הודעותיה לא הוגשו כראיה, אך ההגנה לא טענה אחרת). המתלוננת העלתה השערה הגיונית - ולמעשה, היחידה המתקבלת על הדעת - כי דבריה לא הובנו כהלכה ומכאן מקור הטעות. ראוי לציין כי שני האישומים עוסקים במריבות שאירעו בבית הנאשם, בשעת לילה, על רקע רצון המתלוננת לעזוב. מכנים משותפים אלה מתיישבים עם הקלות בה יכולה הייתה להתרחש השגגה שהתרחשה בהבנת דבריה ו/או ברישומם, בכל הנוגע לשוני שבין המקרים. מדובר אם כן בתקלה פשוטה, שבירורה פשוט. ה"מישמש" היחיד שנמצא לעניין זה, הופיע בדמות ניסיון שווא של הנאשם ליצור ספק סביר, מקום בו אין הוא קיים.

44. לנאשם ניתנה הזדמנות להתגונן מפני שינוי נוסח האישומים (ממילא לא טען אחרת) - שינוי שאך הקל עימו עם מחיקת עבירת האיומים. המאשימה פעלה במסגרת הוראת סע' 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. זו פורשה באופן שבו יש לבחון כיצד הייתה עשויה הגנת הנאשם להשתנות לו הייתה ידועה לו מראש המסכת החלופית. מקום בו ממילא הגנתו היא הכחשה גורפת, אין גריעה מיכולתו להתגונן (ראו למשל ע"פ 3600/18 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 20.6.19, סע' 103; ע"פ 4623/07 מדינת ישראל נ' אזרי, מיום 31.10.07, סע' 12).

45. ב"כ הנאשם ביקש להציג סתירות בדברי המתלוננת, אך המעט שנמצא חסרי נפקות ממשית. אני מתעלם מכך כי

המתלוננת הכחישה, ולבסוף אישרה, כי היא עברה טיפול פסיכולוגי. הכחשה זו אינה מוצדקת, אך מובנת, בהינתן כי מצאה עצמה נאלצת להעיד ולהיחשף גם באשר לפרטיותה. אין בה ללמד על כי לא ניתן ליתן אמון בכל עדותה.

עוד נטען כי המתלוננת נקטה בתשובתה ב"הקצנה מאד גדולה", בכך שטענה כי חברו של הנאשם גר במרחק ארבעה בתים ממנה, ובד בבד אישרה כי דלת ביתו רחוקה כעשרה מטרים מדלת ביתה. עיון מדוקדק בכל דבריה לעניין זה מלמד כי לטעמה של העדה אין סתירה בין הדברים וניכר כי לא היה ניסיון להטעות. המתלוננת הסבירה כי מדובר בארבעה בתים פרטיים צמודים, במרחק אותו העריכה תחילה כ- 50 מטרים ואולם בהמשך לא שללה כי המרחק בין הדלתות הוא 10 מטרים לערך (- בשום שלב לא אישרה כי מדובר ב- 5 מטרים, כפי טיעון ההגנה, אשר לא אחת נעדר דיוק). מכל מקום מדובר בסוגיה איזוטרית למדי. המתלוננת הבהירה היטב כי טענת הנאשם לפיה הוא היה מגיע לאותו חבר אינה מתיישבת עם כך שהוא ישב שעות ארוכות מול ביתה, בחוץ, ברכב או על מדרגות ביתה (עמ' 11 שו' 26). נדמה כי בכך החשיבות ולא בהערכת המרחקים.

46. מעבר להעדרו של מניע להפללת הנאשם, מצאתי בנוסף כי עצם האפשרות לפיה עסקינן בהפללת שווא, בדרך של "פיברוק" יש-מאין של הודעות מפלילות, בלתי סבירה בעליל עד מופרכת. עיון בראיות שהופקו ממכשירה הנייד של המתלוננת מעלה כי מדובר בכמות רבה של מידע, קרי מלל רב ומתמשך של התכתבויות על פני תקופה ארוכה. ההתכתבויות עצמן נחזות כאוטנטיות ביותר. קשה להלום כי המתלוננת עצמה, או מי בשליחותה, טרח/ה לזייף התכתבויות אלה. חלקו המפליל של המלל, מתוך סך המלל כולו, ממילא אינו רב בכמות ואינו "עז" בעוצמתו. לעיתים הוא אף אמביוולנטי. כך למשל, בצ'אט 89 הנ"ל, הנאשם מודה מספר פעמים במחיקת שיחה, אך בהמשך חוזר בו מהודייתו זו. הדעת נותנת כי לו ביקשה המתלוננת לזייף ראיות, הייתה עושה כן שלא באופן העולה מן הכתובים. מעבר לאמור, בל יישכח כי מעשים כאלה המיוחסים ולו במשתמע למתלוננת, באים בגדר עבירות פליליות משמעותיות. לא מצאתי בדל ראיה המצביעה על כי כך פעלה המתלוננת. לא למותר להזכיר, כי גם ספק סביר יש להוכיח בראיות וכי אין די בהעלאת השערות בעלמא לשם ביסוסו (ע"פ 6972/09 אבוטבול נ' מדינת ישראל, פסקה ע"ב, מיום 27.2.12).

47. **בני המשפחה** הותירו כל אחד בתורו רושם חיובי ביותר כעדים אמינים ומהימנים. ניכר כי הם נקלעו למצוקה הן בכך שחוו במתלוננת בקשייה, הן בכך שחוו חוסר אונים למול האיסור שהטילה על התערבות או פנייה למשטרה והן בכך שנדרשו להתייצב ולהעיד שלא בטובתם בשל כל אלה. הנאשם לא העלה כל טענה נגד מהימנות מי מהם.

חשיבות עדויותיהם כאמור בכך שביססו וחזקו את עדות המתלוננת באשר ליחסו האובססיבי של הנאשם כלפיה; בכך שביססו את קיומו של האירוע בו הגיע לביתם שיכור בשעת לילה ובכך שביססו את דבר קיומה של המצוקה בה הייתה המתלוננת נתונה. עדויות אלה מתיישבות האחת עם האחרת ודומות במובן החיובי, המלמד על מהימנות. ניכר היה בעדות כל אחד מהם כי לא נעשה כל ניסיון להשחיר את פני הנאשם באופן כלשהו וכי הם הקפידו לדיוק ככל הניתן בדבריהם.

דחיית האח את ניסיון הסניגור לבסס הדדיות בתרומת המתלוננת להסלמת המצב או להציגה כבלתי יציבה, מהימנה עליי. טיעון הנאשם בסיכומיו לפיו האח סיפר כי המתלוננת עצמה הייתה אובססיבית כלפי הנאשם אינו מתיישב עם דברי העד, אלא עם משאלת הסניגור. האח ציין כי "היא לא ידעה איך לשחרר ממנו והוא לא ידע איך לשחרר ממנה" (עמ' 13).

82, שו' 31).

עיון בעדות האח כולה, כמו גם שמיעתה, אינה מותירה ספק בכוונתו, לפיה "איך לשחרר ממנו" משמעו כי המתלוננת התקשתה להיפרד (- להשתחרר) מן הנאשם משום אהבתה אליו, על אף מצוקתה בשל יחסו שהקשה עליה. לא הוצגה כל ראיה ליחס אובססיבי שלה כלפיו (- הנאשם לא נדרש להוצאת צו הרחקה ממנה, אלא להיפך). אף לא ברור כיצד היה בביסוס טיעון שגוי זה כדי לסייע להגנתו.

48. **עדוּתו של ל"מ** - המעט שאציין בעניינו, כי עדותו הייתה מהימנה ועם זאת ניכר הרושם כי מטעמיו, העד ביקש ככל הניתן שלא להפליל ואף ביקש לצמצם בפרשנותו את מעשיו. העד נדרש לא אחת לרענן הזיכרון. חשיבות עדותו בחיזוק מסוים לגרסת המתלוננת ובמתן מבט נוסף על התנהלות הנאשם- כמתיישב עם עדות הנאשם עצמו, להלן.

49. **עדוּת הנאשם** - הנאשם העיד בחוסר שלוה ניכר, לעיתים אף במצוקה, והרבה לשתות מים (אם כי אין באלה לבדם כדי ללמד על אשמה). תימוכין מסוימים לעדויות עדי התביעה נמצאו בדברים שונים שמסר בעדותו ובחקירתו במשטרה:

כך למשל, ב-ת/15 אמר הנאשם לחוקר כי הוא היה ב"שוק" כשראה את המתלוננת עם אחר (- לאחר פרידתם) ומשכך "אין לה כבוד, אני אגיד את זה 20 פעם, היא שרמוטה".

הוא הדין באשר לכעסו על ל"מ וציפייתו ממנו כחבר, שלא יצא עם ה"אקסית" שלו, קרי המתלוננת (מאשר כי אפשר שנשמעו קללות בשיחה עימו- עמ' 95, שו' 32) וזאת בהתאמה לעדות ל"מ. כך למשל, במנעו ממנה מלעבוד בצהרון בשל נוכחות אחר עימו הייתה בקשר בעבר, וכך בספרו כי כונה ע"י אבי המתלוננת ואחיה "מחכה", כפי עדות האם, אם כי תוך מתן הקשר תמים לדבר, קיים חיזוק מסוים לעדות האם.

כל אלה מספקים למי הנדרש לכך, תובנה באשר ליחסו של הנאשם למתלוננת ובאשר לתפיסת עולמו את הזוגיות ביניהם, גם לאחר שתמה.

סופם של דברים הוא, כי הנאשם לא הצביע על קו הגנה שיש בו כדי להעלות ספק בעל אחיזה סבירה בראיות ולא הציג תרחיש חלופי סביר לראיות המאשימה (השוו: ע"פ 9216/03 **אלרז נ' מדינת ישראל**, מיום 16.1.06; ע"פ 3914/05 **אלחרר נ' מדינת ישראל**, מיום 10.11.08). עדותו מתחמקת ומיתממת ומצאתי לדחותה כאמור כבלתי אמינה ובלתי מהימנה.

50. **סיכום עד כאן** - לאור כל האמור, מצאתי כי די בראיות המאשימה שפורטו לעיל, בד בבד עם דחיית עדות הנאשם, כדי לבסס את הרשעתו בכלל המיוחס לו (ובכפוף לדחיית טענת זוטי דברים מושא אישום 4).

5.2 הנפקות הראייתית מושא התיעוד הטכנולוגי והצילומי

עמוד 14

51. הראיות שהופקו ממכשירה של המתלוננת רלבנטיות לאישומים 1 ו- 2 בלבד. הן מהוות חיזוק (ואף סיוע, מעבר לנדרש) לעדות המתלוננת (באשר ליחס הנאשם אליה, לתוכן ההודעות ולכך שראתה אותן נמחקות), כמו גם באשר לעדות האם אשר העידה כי ראתה את ההודעה מושא האישום הראשון ("פסיכופט") ובאשר לעדות האב שהפנה בחקירתו ל- 4/ת.

52. הנאשם הרחיב בטיעונו באשר למשקל האפסי אותו יש ליתן לשיטתו לראיות אלה.

נקודת המוצא לבחינת טיעון זה מתחילה בשתי קביעות. הראשונה בהן היא, כי המאשימה אינה חייבת בהבאת הראיות הטובות ביותר ודי אם הביאה ראיות מספיקות להוכחת המוטל עליה. אי-הצגת ראיה טובה יותר אינה מהווה גורם בעל משקל ראיתי לחובת המאשימה, אלא רק באה בגדר סיכון כי לא יהיה בראיות פחות טובות כדי להרים את נטל השכנוע (ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל, מיום 19.7.07 והאסמכתאות שם).

53. הקביעה השנייה מתיישבת עם הראשונה, ככזו המבקשת ליישב גם היא בין המשפט למציאות החיים, ונוגעת בכלל "הראיה הטובה ביותר". ברי כי לעולם עדיף כי המאשימה תציג לשם הוכחת טיעונה את הראיה הטובה ביותר, קרי, זו המקורית. עם זאת, כלל זה רוכך לא אחת בפסיקה. בין היתר נקבע, כי ראיה משנית תהא קבילה מקום בו זו המקורית אבדה או הושמדה שלא בזדון, או כאשר הגשתה כרוכה בקושי ניכר. על רקע המגמה להקל בכללי קבילותה של ראיה ולהתמקד במשקלה, ולנוכח ההתפתחויות הטכנולוגיות של ימינו, נקבע כי ניתן להוכיח תוכנו של מסמך באמצעות העתקו, ככל שבעל הדין הנוגע בדבר יספק טעם ראוי לאי הצגת הראיה המקורית, וכי בהעדר חשש לאמינות ההעתק, לא יהיה באי הבאת המסמך המקורי כשלעצמו כדי לפגוע במשקלו כראיה (ע"פ 4481/14, פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 16.11.16, סע' 21 והאסמכתאות שם).

54. טיעון הנאשם לעניין אופן הפקת הראיות ממכשירה הנייד של המתלוננת מקובל עלי: המאשימה לא הציגה ראיה או חוות דעת המלמדת פוזיטיבית על כך כי הנאשם פרץ למכשיר ומחק הודעות, כשם שלא הציגה כל ראיה לשלול את האפשרות כי מאן דהוא לרבות המתלוננת, זייף את אותן ראיות. חברתה של המתלוננת, אשר נטען כי אליה שלחה צילומי מסך לא הובאה לעדות. להימנעות זו מהעדה ללא הסבר סביר נודעת על דרך הכלל משמעות ראיתית לחובת הצד הנמנע. השוטרים שהעידו לא מסרו מענה ראוי לכל אלה.

55. טוב היה אלמלא חדלה המאשימה מלהציג ראיות טובות יותר. לו היו קביעותי באשר למהימנות עדי התביעה פחות מוצקות, אפשר והיה בכך, כמקבילית כוחות, כדי להשליך על תוצאת ההליך. אלא שכפי שצוין לעיל, אין בכך כדי לגרוע מן הראיות הקיימות לחובת הנאשם. התשתית הראייתית המפלילה, אף בלא התיעוד הצילומי, איתנה דייה, בשים לב לקביעותי באשר למהימנות העדים ולכך כי המתלוננת או מי מטעמה לא זייפה ראיות ואף נעדרה מניע מלעשות כן. בשונה מן המאשימה, המתלוננת לא חדלה, במובן זה שהיא עצמה סיפקה את הראיות הטובות ביותר שהיו בידה והפנתה לאחרים שיכלו לבסס את טענתה.

56. בחינת הדברים נעשית כמכלול. מסקנותי באשר למהימנות העדים נוגעת לכלל האישומים ולזיקה ביניהם, בעוד

טיעון ההגנה בהקשר זה נוגע אך בשניים מן האישומים. בנוסף, הנאשם לא הואשם בביצוע עבירות כגון חדירה לחומר מחשב שלא כדין, בגין פריצה למכשירה הנייד של המתלוננת. משכך אציין בזהירות הראויה, כי בעוד לא הוכח ביצוע אותן עבירות על ידו, די במה שהוכח לפניי ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי ההודעות מושא האישומים אכן נשלחו על ידו למתלוננת.

57. סופם של דברים הוא, כי על אף שחקירת המשטרה לא הייתה מיטבית בהקשר זה, אלא חסרה, לא נותר חשש בליבי באשר לאמינות העתקם של ההודעות והראיות שהופקו מן המכשיר הנייד. אין באי הבאת ראיות מקור כשלעצמה כדי לשנות ממסקנותיי.

5.3 טענת זוטי דברים מושא האישום הרביעי

58. סע' 34ז' לחוק שעניינו "זוטי דברים" קובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

59. סע' חוק זה מגלם את העיקרון הכללי, על פיו המשפט אינו עוסק בזוטות. בהתאם, בית המשפט מוסמך להוציא מגדר האחריות הפלילית מעשים העומדים בקריטריונים הטכניים להתגבשותה של עבירה, אף אם אין הם עוברים את רף הפלילות הנדרש, מבחינה מהותית, לשם הרשעה [להרחבה על אודות היבטיה העיוניים של הגנה זו, מקורותיה והיקף התפרשותה, ראו: רבין, ואקי, **דיני עונשין** (מהדורה שנייה), כרך ב', הוצאת לשכת עורכי הדין, עמ' 845 ואילך והאסמכתאות שם]. עסקינן בהגנה מהותית ולא דיונית, אשר הנטל לשם הוכחתה מוטל על הנאשם. הסייג מתמקד במעשה הקונקרטי, על רבדיו השונים, ולא על נסיבותיו האישיות של הנאשם, בנסיבותיו של כל מקרה. "טיב המעשה" משמע מהותו. "נסיבות" - כשמן כן הן. "תוצאות" משמע בין היתר בחינת טיב הפגיעה בקרבן ו"אינטרס הציבור" משמע מידת קולתו של המעשה על רקע גישת המחוקק והציבור [ע"פ (מחוזי ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף**, מיום 23.10.96; ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן**, פ"ד נג(5), 747]. סייג זוטי הדברים אינו עוסק בראיות ובשאלה האם הנאשם ביצע את העבירה, אלא יוצא הוא מהנחה כי העבירה אכן בוצעה [ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6), 776, 936]. להרחבה נוספת ראו ע"פ (מחוזי חי') 1155/00 **רויטמן נ' מדינת ישראל**, פ"מ תש"ס(1), 323; רע"פ 7433/05 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, מיום 29.11.05.

60. טיעון הנאשם כפול: הן כי לא ביצע את המיוחס לו באישום הרביעי והן כי האמור בו בא בגדר זוטי דברים. מבלי להידרש לקושי שבכפילות הטיעון אציין כי מצאתי לדחותו על שני חלקיו.

61. עדות המתלוננת גם באשר לאישום הרביעי מהימנה ועדיפה עליי על פני הכחשתו הסתמית של הנאשם. כמפורט לעיל, עלתה מעדותה זיקה ברורה בין המעשים מושא האישום ולבין הפגיעה המתמשכת בפרטיותה והמעקבים אחריה, שבאו בגדר הטרדה והכל בשים לב גם לעדויות בני המשפחה.

62. איני מקבל את טיעון הנאשם אשר ביקש להפחית מחומרת מעשים אלה כאיזוטריים, אשר הגבול בינם ולבין ביצוע עבירה מטושטש. לא עצם זריקת האבנים כשלעצמה היא העומדת בבסיס ההרשעה באישום זה, אלא ההטרדה הנמשכת והפגיעה בפרטיות המתלוננת אשר היוו מניע לזריקתן. בשים לב ליחסו האובססיבי והמתמשך של הנאשם כלפי המתלוננת, אין לראות באישום זה ככזה הבא בגדר זוטי דברים. עוד טען הסניגור כי אישום זה לא יכול היה לעמוד לבדו. אלא שגם אם נכונה אמירה זו (ואיני נדרש להכריע בה), הוא אינו עומד לבדו, הן במהות כל המעשים והן בהיותו חלק מכתב האישום המבטא אותם. בחינתו במנותק מן האמור תהא מלאכותית ותחטא לאמת.

6. סיכום

ממכלול הראיות עולה בבירור כי הנאשם הפגין כלפי המתלוננת יחס של אדנות ואובססיות, כמי הסבור כי הוא רשאי לגרוע מפרטיותה ומרצונותיה, לשם סיפוק אלה שלו. כך בעת שהיו בקשר זוגי וכך אף לאחריו, לאחר שלא השלים עם רצונה להיפרד. על רקע כל אלה ביצע את העבירות שביצע.

לאור כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם בכלל המיוחס לו כפי העולה מסיכומי המאשימה, קרי בעבירות איומים, מכוח סעי' 192 לחוק והטרדה באמצעות מתקן בזק, מכוח סעי' 30 לחוק התקשורת (בזק ושירותים), התשמ"ב-1982 (אישום ראשון); תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג, לפי סעי' 380 ו-382(ג) לחוק (אישום שני); תקיפה סתם- בן זוג, לפי סעי' 379 ו-382(ב) לחוק (אישום שלישי) ופגיעה בפרטיות- לפי סעי' 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (אישום רביעי).

ניתנה היום, י"א אב תשפ"א, 20 יולי 2021, במעמד הצדדים.